

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل شیوه های کاربردی اثرگذاری قرآن و حدیث در برخی قصاید سلمان ساوجی

محل انتشار:

همایش بین المللی شرق شناسی، تاریخ و ادبیات پارسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سمیه سندک زهی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

حسین شیرخانی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ولایت

خلاصه مقاله:

بهره گیری شاعران فارسی گوی از قرآن و حدیث، مانند بهره گیری از هر پدیده ی ادبی دیگر، شکل و شیوه های گوناگونی دارد؛ شکل و شیوه هایی که هم از دیدگاه پیدایی و پنهانی، و هم از دیدگاه هنری و بلاغی، در یک سطح و سنگ نیستند؛ یعنی بهره گیری آن ها، گاه آشکار و عیان است و هرکس با این مقولات اندک آشنایی داشته باشد، به آسانی و زودآزود آن ها را در می یابد، و گاه، پوشیده و پنهان است، به گونه ای که تا کسی با این مقولات آشنایی بایسته نداشته باشد و کندوکاری شایسته ننماید، به آنها دست نمی یابد؛ همان گونه که بهره گیری آن ها گاه هنرمندانه است و شیرین، و گاه کلیشه ای و نه چندان دلنشین. قرن های هفتم و هشتم، اوج رواج مفاهیم قرآنی در شعر فارسی است، بدیهی است که این مفاهیم در اشعار سلمان ساوجی و هم عصرانش چون سعدی و حافظ و ... جلوه های بهتر و بیشتری نسبت به شاعران قرن های قبل و بعد از آن ها داشته باشد و چنانکه در اشعارش می بینیم این مفاهیم به صورت خودجوش از ذهن و زبان این شاعر در جلوه گاه قصیده و غزل تجلی نموده است. پاره ای از این بهره گیری های او از آیات و داستان های قرآنی و احادیث نبوی و روایات بزرگان دین به شیوه های: 1- اثرپذیری گزارشی (ترجمه، تفسیر) 2- اثرپذیری تلمیحی، 3- اثرپذیری تصویری 4- اثرپذیری تطبیقی 5- اثرپذیری چند سوپه 6- اثرپذیری تاویلی در قصاید سلمان ساوجی به کاررفته که ما به آنها پرداخته ایم.

کلمات کلیدی:

قرآن، حدیث، سلمان ساوجی، قصاید، شیوه های اثرگذاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/729050>

